

În atenția membrilor
Comisiei economice, industriei și servicii
Comisiei pentru agricultură, industrie alimentară și dezvoltare rurală
Comisiei pentru buget, finanțe, activitate bancară și piață de capital

Senatul României

Stimate doamne, Stimați domni,

Vă scriem în legătură cu propunerea legislativă pentru modificarea Legii nr.217/2016 privind diminuarea risipei alimentare ([L146/2020](#)), aflată în procedură legislativă, pe agenda Comisiilor din care faceți parte, pentru raport, respective avize.

Apreciem intențiile de modificare a legii nr. 217/2016. Credem că **îmbunătățirea legislației în domeniul reducerii risipei alimentare poate să fie un răspuns inclusiv pentru efectele crizei prin care trecem.**

Cel puțin una dintre modificările propuse de textul actual al propunerii legislative - includerea băncilor de alimente în categoria operatorilor receptori ce pot primi ca donație produse alimentare care intră sub incidența acestei legi – este indiscutabil binevenită.

În același timp însă, modificare a Legii este o ocazie bună de a readuce în discuție subiectul obligațiilor pe care ar trebui să le aibă operatorii din industria alimentară în ceea ce privește risipa alimentară. **În forma actuală, conform art. 2, alin (1) măsurile prevăzute pentru a reduce risipa alimentară au titlul de recomandare, fără a fi obligatorii.**

Astfel, diminuarea risipei alimentare este facultativă pentru producătorii, distribuitorii și retailerii din industrie, care sunt responsabili pentru ½ din alimentele aruncate.

În condițiile în care risipa alimentară are impact negativ asupra mediului (atât prin producerea de deșeuri, cât și prin stimularea supraproducției de alimente) măsurile de diminuare a risipei ar trebui să urmărească principiul “poluatorul plătește”, impunând obligații și sancțiuni pentru companiile care ajung să arunce alimente. Nu este de neglijat nici impactul pe care redistribuirea surplusului de alimente (ca măsură de reducere a risipei) îl poate avea în domeniul social, în condițiile în care România este țara din UE cu cel mai mare procent de populație aflat în risc de sărăcie. **Astfel, considerăm importantă formularea unui amendament care să transforme recomandările în obligații.**

În același timp, este necesară o corelare a Legii 217/2016 cu Legea 32/1994 privind sponsorizarea. În acest moment, un operator economic care dorește să transfere unei alte entități (ONG, serviciu social public) produse aflate aproape de data de expirare, poate alege să se folosească fie de Legea Sponsorizării, fie de Legea privind diminuarea risipei alimentare. În condițiile în care se va folosi de legea sponsorizării, compania va putea deduce contravaloarea produselor pe care le transferă din impozitul datorat statului (în limitele prevăzute de lege). Practic, pe baza L 32/1994, contravaloarea produselor donate, chiar dacă acestea sunt aproape de data de expirare și curând vor deveni deșeuri, poate fi dedusă din impozit – deci acoperită de stat.

Din punctul nostru de vedere, legiuitorul ar trebui să clarifice, printr-un articol nou, că produsele ce intră sub incidența L 217/2016 (cf. Art. 2, lit c)) nu pot face obiectul unui contract de sponsorizare pe baza Legii 32/1994.

În final, amintim că organizațiile noastre au fost prezente pe tot parcursul dezbaterilor cu privire la elaborarea Legii 217/2016, a normelor metodologice și mai apoi, am urmărit punerea în aplicare a prevederilor legale.

Astfel, dorim să contribuim la definitivarea prezentei propuneri legislative și vă stăm la dispoziție pentru o întâlnire și pentru orice informație suplimentară.

Opinie susținută de:

Asociația SOMARO – Magazinul Social

CeRe: Centrul de Resurse pentru participare publică

Asociația Mai Mult Verde

Asociația Viață și Lumină

Federația Organizațiilor Neguvernamentale pentru Servicii Sociale – FONSS

Asociația Asistenților Sociali din România (ASproAS)